

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἡ γυναικεία κίνηση περιορίστηκε ὡς τώρα στὴ γυναικὰ τῆς πόλεως κι ἐλησμονήθηκεν ὁλότελα ἡ γυναίκα τοῦ χωριοῦ ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν πλειοψηφία.

Ἡ γυναίκα τοῦ χωριοῦ εἶναι, νομίζω, ὁ σπουδαιότερος παράγοντας τῆς φυλῆς καὶ ὅποιος πραγματικά θέλει νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τῆς νέας γενεᾶς καὶ νὰ λάβῃ ριζικά μέτρα γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν πρόοδο τῆς φυλῆς, πρέπει νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴ του στὸ χωριό.

Ἡ γυναίκα τοῦ χωριοῦ εἶναι ὁ ἀγνωστος ἐθνικός μάρτυρας ποὺ ἐργάζεται γιὰ τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ, ποὺ δὲν ἔχει ποτὲ βάλει ἐμπόδιο στὴ φύσιν καὶ ἔννοεῖ νὰ κἀνῃ τὸν προορισμὸ τῆς καὶ νὰ πληθαίνῃ τὸ γένος, μὲ ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ ἔχει καὶ χωρὶς —ἀλοῖμονο! —χωρὶς καμμιὰ προστασία ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν, τὰ σωματεῖα καὶ χωρὶς καμμιὰ περίθαλψιν ἰατροῦ.

Σὲ ποιά κατάστασιν βρίσκεται ἡ γυναίκα τοῦ χωριοῦ;

Νά! Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὑποζύγια τοῦ ἀνδρός, μιὰ σκλάβαν βασιανισμένη. Αὐτὴ ἐργάζεται στὸ χωράφι, αὐτὴ στὸ σπίτι, αὐτὴ γεννοβολᾷ, αὐτὴ ζυμώνει, αὐτὴ πραγματικά «αἶρει τὰ βάρη τοῦ γάμου», ὅπως ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Κρασσάς.

Οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς τῆς γυναίκας τοῦ χωριοῦ, μὲ τοὺς ὑπερβολικοὺς κόπους ποὺ ἀναγκάζεται νὰ κἀνῃ, ἀπὸ τίς τοπικὰς συνήθειες καὶ τὸν ἀνατολίτικο ἐγωϊσμὸ καὶ τὸν τυραννικὸ τρόπο τοῦ ἀνδρός, ἀξίζει νὰ μελετηθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν κοινωνιολόγο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐγκληματολόγο ἀκόμη. Ἐνα μεγάλο ἐγκλημα γίνεται στὸ χωριὸ ἐναντίον τῆς φυλῆς, τῆς γυναίκας, τοῦ μέλλοντος πολίτου, κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς οἰκογενειακῆς πατριαρχικῆς παραδόσεως. Ἡ γυναίκα ποὺ ζῆ στὸν ὄμορφον ἀέρα τοῦ χωριοῦ, ζῆ μὲ τόσο ἐνάντιους ὄρους ἀπὸ ὅσους ἔχει κανονισμὸς ἢ ὑγιεινὴ, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνατριχιάζει ὅποιος τὴν παρακολούθησιν ἀπὸ κοντά, καὶ ἀγανακτεῖ μὲ αὐτὸ τὸ κράτος καὶ αὐτοὺς τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς κοινωνιολόγους ποὺ περιορίζουν τὴ δράσιν τους μόνον στὶς μεγάλες πόλεις, γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ μόνον στὴν Ἀθήναν.

Γιατί, ἀληθινά, ποιὸς ἀπ' αὐτοῦ; ποὺ φωνάζουν γιὰ τὴ «δόλια πατρίδα» ἔκανε τὸν κόπο καὶ τὸ ἔξοδο νὰ πάῃ στὰ χωριά, νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ γράψῃ γιὰ τὴν κατάστασιν αὐτῆ;

Λοιπὸν ἡ γυναίκα τοῦ χωριοῦ, στὴν κατάστασιν ποὺ βρίσκεται, δὲν μπορεῖ νὰ καταταχθῇ σὲ ἄλλη τάξιν παρὰ στὰ ὑποζύγια τοῦ ἀνδρός.

Ζῆ γιὰ νὰ ἐργάζεται μόνον. Καὶ τοῦλάχιστον, ἀν ζοῦσε ἀνθρωπινά, πάλι καλά. Θὰ σηκωθῇ πρωὶ καὶ θὰ ἐπιβλέψῃ τὰ ζῶα, θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα τοῦ ἀνδρός τῆς, μὲ τὰ πρωτόγονα μέσα ποὺ ἔχει. Ὡς τὴ νύχταν θὰ παλεύῃ, πότε μὲ τὸ ζύμωμα, πότε μὲ τὸ φούρνισμα, πότε μὲ τὸ πλύσιμο καὶ πότε μὲ τὸν ἀρ-

γαλειὸ (αὐτὲς εἶναι οἱ πιὸ εὐτυχημέναι) καὶ θὰ πάῃ στὸ χωράφι, ἀρκετὰ μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, μὲ ἥλιο, βροχὲς, λάσπες, ἀέρα, νὰ ἐργασθῇ ἐκεῖ. Θὰ κουβαλίση «ζαλιὲς» ξύλα, θ' ἀρμέξῃ, θὰ σκαρίσῃ τὰ πρόβατα—καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τίποτα γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς.

Θὰ περάσῃ τοὺς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης χωρὶς ἀλλαγὴ βίου, καὶ χωρὶς ἐλάττωσιν ἐργασίας, παρὰ μόνον στὰ τελευταῖα χωρὶς καμμιὰ γιαιτρικὴ προφύλαξιν, δίαιταν, ὑγιεινὴν τοῦ σώματος, καὶ στὸ τέλος μὲ τὴ βοήθειαν μιᾶς ἐμπειρικῆς (ἢ μᾶλλον ἀπειρης) μαμῆς, θὰ φέρῃ στὸν κόσμον τὸ παιδί τῆς... Ὅσο γι' ἀναψυχὴν, ἡ μόνη ποὺ ἔχει, εἶναι ὅταν γίνῃ κανεὶς γάμος, κανένα βαφτίσι ἢ πανηγύρι, θὰ πάῃ νὰ παρακολουθήσῃ ἢ νὰ σύρῃ τὸ συρτὸ καὶ νὰ πῆ κανένα τραγούδι τοῦ χοροῦ.

Ἐπὶ γὰρ σὲ χωριά, παρακολούθησα τὴν γυναίκα, πῆγα στὴν ἐκκλησίαν, ποὺ εἶναι τὸ μόνον κέντρο συγκεντρώσεως καὶ εἶδα στὸ γυναικωνίτι τὸ θηλυκόκοσμον τοῦ χωριοῦ. Ἐκαμὰ τὸ σταυρὸ μου. Στὸ χωριό, στὸ βουνήσιον ἀέρα, στὸ θυμᾶρι ζοῦν τὰ πλάσματα αὐτὰ, τὰ ὠχρά, τὰνεμικά, τὰ πρόωρα ρυτιδιασμένα, ἢ σὲ κανένα ὑπόγειον συνοικίαν τῶν Ἀθηναίων, ἢ στὰ μεταλλεῖα;

Θὰ διαμαρτυρηθοῦν βέβαια μερικοὶ πὸς προσβάλλω τὰγνὰ ἔθιμα τοῦ χωριοῦ, αὐτοὶ ποὺ καταπίνουν ὄχι τὴν κάμηλον (γιατὶ μὲ πολλὴ ἐπιείκειαν τὸ εἶπεν ὁ Χριστός), ἀλλὰ ὁλόκληρα καραβάνια, καὶ ξετάζουν τὸ κουνούπι. Μὰ θὰ τοὺς γίνω κουνούπι, φωνάζοντας ὅτι καταστρέφεται ἡ φυλὴ μας, χωρὶς νὰ διαμαρτύρηται καὶ χωρὶς νὰ φροντίξῃ κανεὶς νὰ περιορίσῃ κἀν τὸ κακόν. Τὶ νὰ εἰπῶ πάλι γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τοῦ χωριοῦ; Ἄ; τὰρίσω γιὰ ἄλλο μου σημεῖωμα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω τώρα.

Κύριοι πολιτευταῖ, κοινωνιολόγοι, δημοσιολόγοι, καὶ λοιποὶ λόγιοι καὶ... ἄλλοι. Δὲν πονᾶτε αὐτὸ τὸ ἄμοιρον πλάσμα, δὲν πονᾶτε τὰ παιδιά μας τὸ «μέλλον τῆς φυλῆς», ποὺ κατάντησε κι αὐτὸ μιὰ φράσιν χωρὶς ἔννοια; Ποῦ εἶναι οἱ δημόσιοι κοινωνικοὶ κήρυκες σας ποὺ θὰ πηγαινουν νὰ μορφώνουν τὸ χωρικόν; Ποῦ εἶναι οἱ γιαιτροὶ τῆς κυβερνήσεως ποὺ θὰ διδάσκουν (ἀν ξέρουν κι αὐτοί), ὑγιεινὴν; Ποῦ εἶναι οἱ μᾶμοι ποὺ θὰ φροντίσουν σὰν καλὴ μάνα γιὰ τὰ παιδιά τοῦ ἔθνους, γιὰ τὸ—ἀλοῖμονο!—μαῦρον μέλλον τῆς φυλῆς μας;

Γιὰ τὸν ἐξευγενισμὸ τῆς γάτας τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ἄλλων ζῶων γίνεται φροντίδα γιὰ τὸν ἐξευγενισμὸ τῆς ἀνθρώπινης γάτας γιατί δὲν ἐνδιαφέρεται κανεὶς;

Ἄλλὰ ἐξέχασα. Τὸ χωριὸ εἶναι τόσο μακρὰ καὶ τόσο δύσκολον γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς, ὥστε πρὸς τὸ παρὸν τὸ θυμώμαστε μόνον γιὰ νὰ τὸ φορολογήσουμε ἢ γιὰ νὰ τὸ στρατεύσουμε. Πάρα πέρα ἀπ' αὐτό, τὸ χωριὸ δὲν ἐνδιαφέρει τὸν εὐτυχημένον ἀστὸ.